

Připomínka prvních
transportů

Tábor

Synagoga v Táboře

481	Lustig Ignaz	Dr 1357 Privater	22. 6. 1871	Bergstädtel 36	75157
482	Lustig Josef	Arbeiter	26. 2. 1900	Bergstädtel 36	75158
483	Meisl Josef	Arbeiter	29. 12. 1890	Tabor, Klokoterg. 99	75167
484	Meisl Hermine	Haushalt	11. 11. 1893	Tabor, Klokoterg. 99	75166
485	Meisl Marta	Schneiderin	30. 4. 1919	Tabor, Klokoterg. 99	75169
486	Meisl Georg	Landw. Arbeiter	18. 10. 1923	Tabor, Klokotergasse 99	75164
487	Penížek Hugo	Hilfsarbeiter	13. 9. 1880	Tabor, Mariengasse 55	75193
488	Penížek Marie	Haushalt	11. 2. 1880	Tabor, Mariengasse 55	75194
490	Pick Leopold	ohne	1. 7. 1885	Tabor, Klokotergasse 103	75202
491	Pick Hermine	ohne	2. 8. 1883	Tabor, Klokotergasse 103	75200
492	Pick verk. Jessler Vera	Haushalt	24. 9. 1921	Tabor, Klokotergasse 103	75206
493	Pick Helene	Arbeiterin	17. 4. 1923	Tabor, Klokotergasse 103	75198
494	Pick Josef	Privater	4. 1. 1868	Tabor, Sobieslauergasse 1604	75201
495	Podvinec Emma	Haushalt	5. 10. 1897	Tabor, Pragergasse 230	75207
496	Podvinec Georg	Arbeiter	21. 2. 1897	Tabor, Pragergasse 230	75208
497	Podvinec Peter	Schüler	1. 8. 1928	Tabor, Pragergasse 230	75209
498	Polaček Josef	Privater	27. 9. 1877	Tabor, Seilergasse 154	75210
499	Pollak Jaroslava	Hilfsarbeiter	13. 5. 1890	Tabor, Mariengasse 109	75213
500	Popper Ella	Lehrerin	18. 7. 1887	Tabor, Seilergasse 154	75214

VZPOMÍNKA MARTY NAVRÁTILOVÉ

Tábor bylo vždy ryze české město. My jsme byli zvyklí žít a přátelit se se všemi bez rozdílu náboženství. Tím se i projevovalo, že z velké většiny mladší generace se vdávala a ženila s křesťany. Bydleli jsme na hlavní třídě proti divadlu. Ve stejném domě jsme měli obchod a výrobu metráže a dámské konfekce. Prožívala jsem krásné dětství a mládí. Město mělo tenkrát asi patnáct až dvacet tisíc obyvatel, lidi se vzájemně znali, ale ne tak dobře, že by si koukali do talířů. Moje maminka byla velmi oblíbená nejen v naší velké rodině, ale o radu a pomoc za ní chodili i ostatní. Nedokázala nikdy nikoho zarmoutit.

Potom se už nemluvalo o ničem jiném, než o transportech. Z některých okresních měst už dávno odešly, ale Tábor ještě nebyl na řadě. Na nás přišla řada 13. listopadu 1942. Všechno jsme museli nechat doma, nastoupit do školy s veškerými ranci a 16. listopadu za tři dny, jsme ve čtyři hodiny ráno pochodovali městem na nádraží – jmenovali jsme se transport Cb. Byl to první tábořský transport, jmenoval se Tábor-město, a potom byl další transport Tábor-venkov. Školáci ze školy, kde jsme byli ubytováni, měli prakticky dva týdny volno, byli určitě šťastní, že nemuseli do školy a neuvědomovali si, za jakou cenu mají volno. My jsme s bratrem vymysleli, abychom pomohli rodičům, aby nemuseli tahat ty těžké rance, tak jsme uřízli hůl od koštěte a na tu jsme navlékli rance, a tak jsme pochodovali a brečeli celou cestu až k nádraží. Z Tábora jsme ještě odjžděli osobním vlakem, který nás odvezl do Bohušovic, a odtud jsme šli zase pěšky a táhli ten náš Hab und Gut.^{1 2}

Transportní listina

Marta se narodila v Táboře. Její rodiče vlastnili obchod s textílem. V roce 1935 odešla studovat textilní školu v Praze. Krátce po dokončení studií se vrátila do Tábora, kde pracovala v rodinném podniku. Po okupaci rodiče přišli o obchod a celá rodina byla vystěhována z bytu.

Marta byla s rodiči a mladším bratrem v listopadu 1942 zařazena do tábořského transportu Cb. Z Terezína byl do Osvětimi nejdříve v září 1944 deportován bratr. Rodiče byli zařazeni do posledního transportu z ghetta (28. října 1944) a Marta se k nim dobrovolně přihlásila. Ihned na rampě v Osvětimi-Birkenau však byli rozděleni, rodiče neprošli „selekcí“ a byli zavražděni v plynových komorách. Marta byla později deportována do Bergen Belsenu, odkud byla v lednu 1945 odeslána do tábora Raguhn v Sasku. V dubnu 1945 byla spolu s dalšími vězeňkyněmi tzv. evakuačním transportem deportována do Terezína, kde onemocněla skvrnitým tyfem. V Terezíně se dočkala osvobození.

Marta Navrátilová před válkou

SHROMAŽDIŠTĚ

Na území Protektorátu Čechy a Morava se shromaždiště nacházela v 15 městech. Židé zde byli soustředěni několik dní před nástupem do transportu. Odevzdání klíčů od svých domovů symbolicky ukončilo jejich doposud relativně svobodný život. Po několika nocích strávených obvykle v prostorách škol byli odtransportováni ze svých měst. Jejich občanské průkazy nesly nové razítko: „ghettoisiert“. V Táboře bylo shromaždiště zřízeno v bývalé dívčí měšťanské škole, dnešní Základní škole Na Parkánech.

HISTORIE ŽIDOVSKÉHO OSÍDLENÍ

Život tábořské židovské komunity byl v novodobých dějinách dvakrát poznamenán protizidovskými výtržnostmi. V prosinci 1897 čeští nacionalisté přepadali a drancovali německé i českožidovské podniky. Stalo se tak v reakci na neúspěšné Badenihovo jazykové reformy. V roce 1918 probíhaly protizidovské bouře v Táboře, ale i v dalších českých městech. Jejich vznik byl zapříčiněn řadou faktorů, mezi nimi například vzedmutím nacionalismu, zásobovacími obtížemi a celkově ekonomickou krizí, ke které došlo po první světové válce.

V poslední třetině 19. století již nestačí rozrůstající se tábořské komunitě modlitebna, a tak se v roce 1884 přistoupilo ke stavbě velké synagogy podle plánů Josefa V. Staňka. Budova vystavěná v kombinaci maurského a novorománského stylu sloužila svému účelu do konce 30. let 20. století. Od roku 1941 se používala jako sklad konfiskovaného židovského majetku. Po roce 1945 byla svěřena do správy Židovské náboženské obci v Plzni. Obci však chyběly finance k potřebným opravám, objekt postupně chátral a v roce 1977 došlo k jeho demolicí.³

Transport do Terezína

TRANSPORTY

Registrací Židů, zabavením jejich majetku a jejich vyloučením ze společnosti byly dány základní předpoklady pro jejich věznění mezi skutečnými, nikoli jen pomyslnými zdi. Transporty Židů do ghetta a koncentračních táborů se otevřela další fáze „konečného řešení židovské otázky“. Systematické deportace Židů z území protektorátu byly zahájeny v říjnu 1941 transporty do ghetta v Lodži. 17. září bylo na poradě u Hitlera rozhodnuto o vysídlení Židů z Říše a z protektorátu do nově podmaněných území na východě.⁴ Z Tábora byly vypraveny dva transporty s označením Bz, Cb. Dohromady jimi bylo deportováno 1271 osob z města a jeho okolí. Osvobození se dočkalo jen 73 z nich.

Město Tábor bylo založeno husity v roce 1420. Nejstarší zmínka o přítomnosti Židů pochází z roku 1548. Přistěhování první židovské rodiny je však doloženo až roku 1594. V průběhu 17. století se měšťané opakovaně pokoušeli Židy z města neúspěšně vypovědět. V první polovině 17. století dokonce získali Židé možnost zakoupit pozemek ke zřízení hřbitova v Korandově ulici a tzv. Valibradovský dům na Tržním náměstí, v jehož prostorách byla vybudována modlitebna.

V druhé polovině 18. století se počet Židů ve městě zvyšuje (usazeno je zde 18 rodin). Dochází ke snahám tuto komunitu oddělit od ostatního obyvatelstva. K tomuto účelu byla vybrána ulice podél hradeb vedoucí od ulice Kryštofa Šlereta směrem na Dobyččí trh. Židé též museli opustit obchody v dnešní Pražské ulici. Od poloviny 19. století se v souvislosti s nově nabývanými právy situace Židů v Táboře mění. Osob židovského vyznání ve městě přibývá, v letech 1844, 1864–1897 fungovala v Táboře samostatná židovská škola.

1) Drobný osobní majetek.

2) Archiv Židovského muzea v Praze, Oddělení pro dějiny šoa, rozhovor č. 456.

3) Janovská, Marika: Tábořská synagoga, in: Podlešák, Jan (ed.): Naše dny se naplnily. Z historie Židů v jižních Čechách, České Budějovice 2002.

4) „Konečné řešení židovské otázky“ v českých zemích. Transporty, <http://holocaust.cz/history/jew/czech/transport>.

Úkoly,
návod

1. Literární
tvorba

2. Fotografie

3. Videoklip

4. Hudba

5. Divadlo

6. Připomín-
ková akce

6. Filmový či
kulturní
večer

PAMĚŤ ŠOA, POTŘEBUJEME JI?

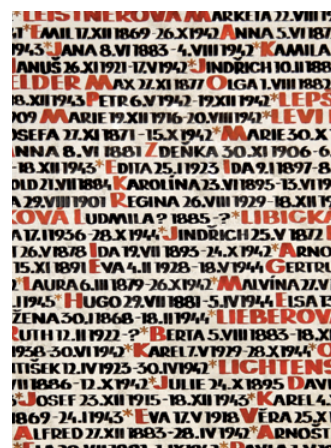
Výročí deportace českých Židů, Den památky obětí holocaustu a předcházení zločinům proti lidskosti, Jom ha-šo'a, výročí likvidace zářijového transportu do terezínského rodinného tábora v Osvětimi-Birkenau, ale i další dny a výročí mohou být podnětem k zamyšlení nad kulturou připomínání, nad tím, jak jsou historické události chápány v současnosti a jaký význam je jim přičítán. Proč je pro nás připomínání holocaustu a jeho obětí stále aktuální? Jakým způsobem ovlivňuje naše chápání současnosti – a naopak, nakolik současné problémy a diskuse mění náš pohled na dějiny?

I když nebylo žádným tajemstvím, že Židé byli během druhé světové války hromadně vražděni, nebyl holocaust v poválečné době a za komunistického režimu na veřejnosti příliš připomínán a diskutován. Ve středu zájmu stálo pronásledování Čechů a komunistů a jejich odboj.

Zatímco ve veřejném prostoru vznikaly po válce pomníky odbojářům, místo pro připomínku židovských obětí holocaustu si musela vytvořit sama židovská komunita. Židovské muzeum v 50. letech shromáždilo jména obětí, jež byla zapsána na stěny Pinkasovy synagogy. Samotný koncept unikátního památníku navrhl (nežidovští) umělci Jiří John a Václav Boštík, kteří také všech 77 297 jmen na zdi synagogy sami napsali.

Od roku 1968 bylo však toto hlavní místo paměti kvůli nedobrému technickému stavu budovy uzavřeno. Komunistický stát již jeho otevření neumožnil. V době normalizace byly nápisy na zdech synagogy zničeny. Znovu obnoveny byly až odstátným Židovským muzeem v polovině 90. let 20. století.

Teprve po pádu komunistického režimu se otevřel prostor pro veřejnou diskusi o holocaustu. Postupně přibývaly informace v učebnicích a narůstal zájem médií. I přes velký zájem však toto téma dodnes není uspokojivě začleněno do příběhu českých dějin 20. století.

Jména obětí na zdi Pinkasovy synagogy